

JAKOB M.
LEONHARDT

CHARLIE

FÉLIX,

ets un

desastre!

Un
sapastre
ACABAT
explica
tota la
veritat

MISTER
FELIX
ROUBACH

XXL

XXXL

animallibres

1.

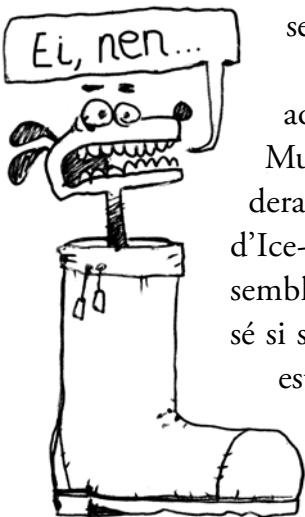
És l'últim vespre de les vacances d'estiu. Demà torna a començar l'escola i, per tant, la tortura infinita d'un nou curs. En Musti, el meu millor amic, i jo fa estona que seiem al fons del solar abandonat on ens trobem sempre que hem de parlar d'alguna cosa important. I avui, la veritat és que hem de parlar.

Necessitem un pla per evitar que, a partir de demà, tornin a empresonar la nostra llibertat en un horari lectiu.

Un pla que, a més i de passada, ens comportarà l'admiració dels nostres companys.

El problema és que, fins ara, no tenim ni la més mínima idea de què podem fer. Però se'ns ha d'acudir alguna cosa, i ràpid!

Normalment, en situacions com aquesta puc confiar en el meu amic Musti. De fet, es diu Mustafà i es considera una mena de *gangsta-rapper* de l'estil d'Ice-T o Snoop Dogg, encara que s'assembla més aviat a Kamakawiwo'ole. No sé si sabeu qui vull dir, aquell hawaià que està gras com una vaca. Quan parla, en Musti diu contínuament «És clar, nano!» o «Ei, nen!», mentre fa es-

trany's moviments amb les mans i estira els dits. La seva preocupació més gran és ser guai i semblar un trinxeraire, encara que això no col·li de cap de les maneres, perquè el seu pare té una gran empresa, la seva mare és mestra i viuen en una casa supergran, o sigui que, de trinxeraire, res de res.

Però de totes maneres és un paio legal i absolutament digne de confiança.

De sobte, m'adono que una idea genial em comença a fer pessigolles al cervell, em miro el meu amic, somric i li deixo anar:

—Agafa't fort, nano, ja sé què farem. I et puc assegurar que serà una cosa absolutament flipant.

En Musti se'm queda mirant amb posat incrèdul i diu:

—Ah, sí? Doncs deixa-ho anar, col·lega.

—És molt senzill: entrem a la nit a l'escola i organitzem el caos més gran que hagi vist mai la humanitat. Provocarem un tal desordre que s'hauran d'imaginar que una banda de dimonis i esperits màl·fics han muntat una festa al menjador de l'escola.

—És clar, nano, fantàstic! —em respon en Musti, amb la mateixa veu d'indiferència que si li hagués proposat anar a donar menjar als ànecs.

—Vinga, Musti, no siguis tan tanoca. Si fem el que et dic, demà hi haurà un rebombori de por. La

majoria es posaran a cridar i sortiran corrent, pensant-se que tot plegat és una cosa de màgia negra. I l'altra meitat, el director els haurà d'enviar cap a casa. En resum: que se suspendran les classes i podrem continuar les vacances. No diguis que no és genial!

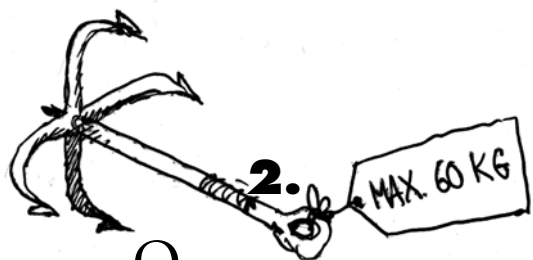

—És clar, nano. Però vols que et digui què passarà? Que el teu pla serà un fracàs i tornarem a estar amb l'aigua fins al coll, això és el que passarà, nen!

—Vatua i revatua! Això vol dir que no puc comptar amb tu?

—És clar que pots, però igualment t'ho havia de dir.

Per descomptat, també m'aria entrar en una botiga d'animals, agafar totes les bèsties més verinoses i deixar-les anar a l'escola. Per exemple, uns quants escorpins al lavabo, taràntules a la sala de professors i una preciosa anaconda al menjador.

O sigui que posem en marxa el nostre pla. Cap a mitjanit saltem la porta de l'escola i ens fem al pati sense fer gaire soroll. Potser no ho he dit, però ens hem disfressat i semblam dos ninges a qui un príncep ha encarregat de matar l'emperador; anem vestits de negre de cap a peus i portem les cares tapades amb màscares. A l'esquena, però, en comptes d'espases, hi portem dues motxilles ben carregades.

La veritat és que en Musti, més que un ninja, sembla un lluitador de sumo, és a dir, que té una pinta més o menys japonesa però gens ni mica perillosa.

I això podria convertir-se en un problema.

En Musti té la mateixa edat que jo, quinze, però deu pesar el doble, no sé quant, i per això li pregunto, en veu baixa:

—Ei, Musti, espera't un moment.

—Què passa, nano? —xiuxiueja.

—Es pot saber quant peses?

—No ho sé, nano, la balança sempre s'espantia, cada cop que hi pujo.

—Va, digues.

—Cinquanta.

—Cinquanta què? Tones? Vinga, no m'aixequis la camisa. Tu no peses cinquanta quilos ni de conya!

–Home, potser cinquanta-dos, què sé jo!

–Vatua i revatua! No m’ho crec de cap de les maneres! És igual, hem de canviar el pla –decideixo.

–Per què?

Li ensenyo la corda amb el ganxo que he portat. De fet, la idea era llançar la corda cap amunt de manera que el ganxo es clavés a la cornisa i després enfilar-nos per la corda fins al primer pis. Al primer pis obriríem una finestra i ens ficaríem en una classe.

Però això és impossible, me n’acabo d’adonar. La corda no aguantarà el pes d’en Musti. Cap corda del món l’aguantaria.

–És clar, nano, t’entenc –diu, de molt bon humor–. Anem cap a casa, mengem alguna cosa i ens oblidem de tot això, d’acord?

–És que ara t’agafa el cangueli o què?

–No. Sí. No ho sé. Potser sí.

–Vaja, vaja –li dic, somrient–. Llavors què?

–Ja se’ns acudirà alguna manera d’entrar a la maleïda escola.

–Ara t’escolto! –exclamo, aixeco la mà, somrient, i en Musti fa picar la seva mà contra la meva.

3.

Ens asseiem a la vorera per decidir què fem. En Musti fica la mà a la motxilla, en treu una bossa plena de xocolatines i es posa de seguida a menjar amb desesperació, per la qual cosa s'ha d'apartar contínuament la màscara de la boca. Un gàngster genial de debò! Segur que fins i tot deixarà una pista ben visible de xocolata que anirà des de l'escola fins a la porta de casa seva.

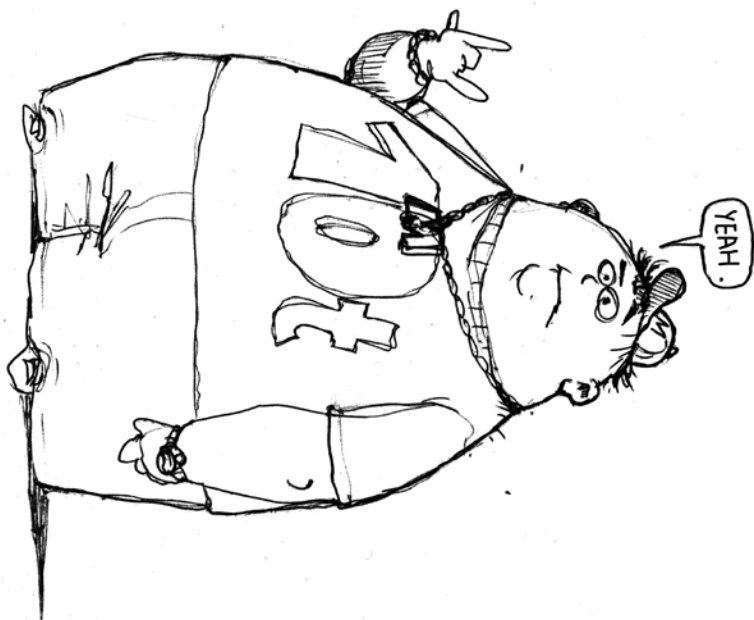
Així, després d'assaltar l'escola, només caldrà que anem directament a la policia i els demanem que ens detinguin, no pas per terrorisme, sinó per estupidesa criminal.

—És que no pots parar de menjar ni un moment? —l'escridasso. En Musti té la mateixa fam que un ramat de búfals o una plaga de llagosta, i darrere seu no deixa res. Comet els seus saquejos sobretot als bufets lliures, els quioscos i els supermercats.

—Caram, nano, és que no pots parar d'esbrincar-me?

—Pararé si pares de menjar.

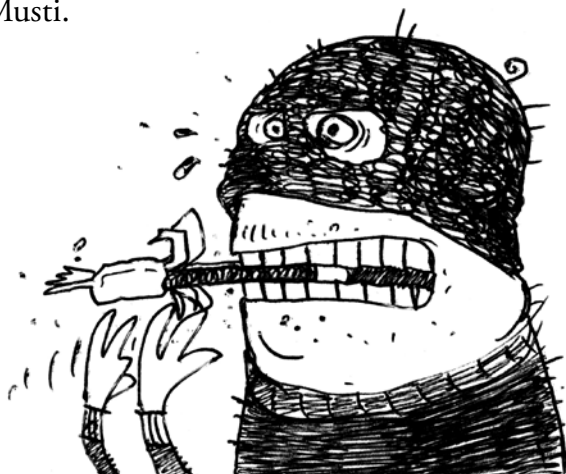

En Musti rumia un moment amb tres xocolatines a la boca i murmura:

–Entesos, prefereixo que continuïs esbrancant-me.

Ens mirem i ens posem a riure. Sempre ens passa igual, discutim per qualsevol cosa, però, al cap de dos minuts, ja ens descargolem de riure. Som amics de debò. «No hi ha res millor que això, nano», com diria en Musti.

Formulari per reconèixer un amic de debò:

Et dona suport en les idees més absurdes, encara que les consideri absurdes:

SÍ NO

Sap els noms dels principals jugadors de l'NBA, exactament com tu:

SÍ NO

Comparteix els vals de regal del McDonald's amb tu:

SÍ NO

Copia els teus deures encara que sàpiga que tens encara menys idea de mates que ell:

SÍ NO

Sempre et diu quan has fet una bestiesa encara que sàpiga que t'ho agafaràs malament:

SÍ NO

4.

Al cap de poca estona ja hem aconseguit entrar a l'edifici i recorrem el passadís de la planta baixa. Tot ha estat més fàcil del que ens imaginàvem, perquè la porta de darrere sempre queda oberta. El nostre conserge, el senyor Kosniack, té la memòria d'un vell de cent anys amb Alzheimer. La seva feina consisteix bàsicament a obrir les portes al matí i tancar-les al vespre. Però sempre s'oblida de tancar-ne alguna.

No vull que m'interpreteu malament: el senyor Kosniack és un bon home, és del Kazakhstan i ens fa llàstima perquè la seva dona el maltracta. La dona

es diu Olga i us puc ben assegurar que fa por. Fa sis mesos va enxampar uns nois que es volien emportar unes quantes pilotes de bàsquet del gimnàs, va agafar un bat de beisbol i els va perseguir per tota l'escola fins que es va quedar

sense respiració i els va tractar de tot. Per sort, ningú no va entendre res, perquè es va posar a renegar en rus. I, encara per més sort, la dona no ho va anar a explicar al director.

